

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1343/2018
05.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Милан Козомора и Весна Козомора, адвокати из ..., против туженог Подземног складишта гаса Банатаски Двор доо Нови Сад, чији је пуномоћник Ивана Дишовић, адвокат из ..., ради поништаја решења, враћања на рад, накнаде штете и уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2943/17 од 28.02.2018. године, у седници одржаној 05.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2943/17 од 28.02.2018. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова ревизије.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2943/17 од 28.02.2018. године, усвојена је жалба туженог и пресуда Основног суда у Новом Саду П1 609/2014 од 11.09.2017. године преиначена у ставу првом изреке, којим је тужбени захтев усвојен, у ставу другом изреке којим је поништен, као незаконит, Анекс 4 Уговора о раду бр. .. од 06.02.2014. године о премештају тужиоца на послове ..., у ставу три, којим је поништена Одлука директора туженог бр. .. од 04.03.2014. године, којом је тужиоцу умањена за 10% основна зарада за фебруар 2014. године, у ставу четири, којим је обавезан тужени да тужиоца врати на рад и премести на одговарајуће послове у складу са стручном спремом и радним искуством и одговарајуће место рада, у ставу пет, којим је поништено решење директора туженог број .. од 16.10.2014. године, којим је тужиоцу, распоређеном на послове ... у Погону ..., отказан уговор о раду бр. ../2010 од 28.04.2010. године и престао радни однос због губитка радне способности са даном престанка радног односа тј. 05.09.2014. године и утврди да је тужиоцу због таквог незаконитог решења радни однос престао са 05.09.2014. године, без правног основа, у ставу шест, којим је обавезан тужени да тужиоца реинтегрише – врати на рад на одговарајуће послове у складу са стручном спремом и радним искуством тужиоца и у одговарајуће место рада, у ставу седам, којим је обавезан тужени да тужиоцу, у складу

са одредбом члана 191. Закона о раду и исплати накнаду материјалне штете у виду изгубљене зараде, за период од 05.09.2014. године до 15.07.2017. године, новчане износе са затезном каматом, у ставу осам, којим је обавезан тужени да тужиоцу у складу са одредбом члана 191. Закона о раду исплати накнаду материјалне штете у виду изгубљене увећане зараде по основу времена проведеног на раду (минули рад) за период од 05.09.2014. године до 15.07.2017. године, износе са затезном каматом ближе наведене у том ставу изреке, у ставу девет, којим је обавезан тужени да тужиоца пријави на обавезно социјално осигурање, достави доказе о пријави за тужиоца, уплати надлежним фондовима и пореској управи порез и доприносе за обавезно социјално осигурање за период од 05.09.2014. године до 30.09.2014. године обрачунате на основицу нето износа изгубљене нето зараде изгубљене увећане зараде по основу времена проведеног на раду и у ставу десетом изреке, којим је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 645.532,00 динара, са затезном каматом од пресуђења до исплате, тако што је тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка плати 390.250,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је захтев туженог за накнаду трошкова поступка преко досуђеног износа са затезном каматом од пресуђења до исплате и захтев за исплату затезне камате на досуђене трошкове поступка за период од пресуђења до извршности пресуде одбијен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана. Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у делу који се односи на поништај Анекса 4 Уговора о раду од 06.02.2014. године и поништај одлуке директора туженог од 04.03.2014. године у границама својих овлашћења, на основу члана 419. став 2. тачка 5, а у вези члана 413. ЗПП и утврдио да је ревизија дозвољена у овом делу.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је по занимању дипл. рударски инжењер, а код туженог је засновао радни однос на неодређено време 28.04.2010. године, у вези чега је са туженим закључио уговор о раду 28.04.2010. године за обављање послова руководиоца одељења безбедности и експлоатације, са местом рада у ... и ... . Наведеним уговором између осталог уговорено је шта чини зараду тужиоца, основна зарада тужиоца, како се утврђује радни учинак и како се врши оцењивање резултата рада, као и да се основна зарада, на основу оствареног радног учинка и оцене резултата рада, може повећати до 10%, односно умањити до 10 %. Тужилац је 11.11.2010. године положио стручни испит за раднике који раде на пословима заштите од пожара, а 11.12.2010. године положио је испит о практичној оспособљености за обављање послова безбедности и здравља на раду. Тужени је 22.09.2011. године донео Акт о унутрашњој организацији и систематизацији којим су утврђене две организационе целине: Менаџмент и подршка и Погон за ПГС ... . У оквиру Пгона за ПГС ... предвиђено је да се поред послова спровођена мера из области Безбедности и

здравља на раду и Заштите од пожара, обављају и други послови: утискивање и производња гаса, припрема гаса за испоруку, пречишћавање и ликвидација отпадних вода, одржавање и поправка постројења за утискивање, производњу и припрему гаса, техничких и других инсталација, уређаја, инструмената, радних машина и радног простора и сл. У оквиру Погона за ПГС ... тужени је поред послова радног места инжењера БЗНР и ЗОП, систематизовао, за високу или вишу стручну спрему, радна места: руководилац Погона ПГС, руководилац експлоатације, руководилац одржавања, инжењер за праћење лежишта и инжењер за технологију. Анексом број 3 Уговора о раду од 21.03.2012. године, тужилац је распоређен на послове радног места инжењер за БЗНР и ЗОП у ..., које је утврђено Актом о унутрашњој организацији и систематизацији од 22.09.2011. године, па је измењен уговор о раду у члану 1 у погледу описа послова радног места. Тужени је тужиоцу 30.01.2014. године уручио понуду за закључење Анекса уговора о раду, на основу правоснажне пресуде, коју понуду је тужилац прихватио, након чега су странке 06.02.2014. године закључиле Анекс 4 уговора о раду, којим је тужилац распоређен на послове радног места ..., које је у Акту о унутрашњој организацији и систематизацији утврђено под бројем .., са описом послова, па је измењен Анекс 3 уговора о раду у делу описа послова радног места. У фебруару 2014. године тужени је донео Акт о унутрашњој организацији и систематизацији, према ком Акту о процени ризика за радно место ... предвиђен је 7 степен стручне спреме, Рударски факултет и три године радног искуства.

У фебруару 2014. године тужиоцу је непосредни руководилац дао радни задатак да сачини спецификацију опреме за ремонт две бушотине. Тужилац је по распоређивању на радно место ..., након недељу дана отишао на боловање, а непосредном руководиоцу доставио је у фотокопији две стране извештаја са скицом бушотине после последњег ремонта. Непосредни руководилац је 03.03.2014. године, на основу члана 23. Правилника о раду туженог, директору туженог поднео предлог да се тужиоцу за месец фебруар 2014. године умањи зарада за 10 %, због оствареног мањег учинка од стандардног и оствареног личног резултата, са образложењем да тужилац у току фебруара 2014. године није извршио задатак израде спецификације опреме за ремонт 2 бушотине, и да самим тим није остварио радни резултат у том месецу. Директор туженог је 04.03.2014. године донео одлуку којом је тужиоцу умањио зараду за 10 % за месец фебруар 2014. године, са образложењем да тужилац није у потпуности извршио задатак који му је дао непосредни руководилац, те да није имао планиране резултате рада.

Тужилац је 14.03.2014. године Националној служби за запошљавање у Новом Саду поднео захтев за процену радне способности и могућности одржања запослења. Национална служба за запошљавање, Филијала Нови Сад је 11.06.2014. године донела решење да је тужиоцу на основу налаза, мишљења и оцене радне способности и могућности запослења или одржања запослења од 09.06.2014. године утврђен трећи степен тешкоћа и препрека у раду, односно да су тешкоће и препреке потпуно вишеструке, односно да је радни учинак мањи од 1/3 радног учинка запосленог на уобичајеном радном месту, без обзира на занимање или послове и да тужилац има статус особе са инвалидитетом, која се не може запослити или одржати запослење ни под општим, ни под посебним условима. Против наведеног решења тужилац није изјавио жалбу и исто је постало правоснажно 03.07.2014. године, о чему је обавештен тужени. Након пријема наведеног решења тужени је тужиоцу доставио упозорење о постојању разлога за престанак радног односа, а ово упозорење је доставио и синдикату, који није ставио примедбе. Тужилац се изјаснио на упозорење наводећи да

сматра да не постоје разлози за престанак радног односа по сили закона. Тужени је 16.10.2014. године донео решење о престанку радног односа тужиоцу због губитка радне способности, јер је утврђена правноснажним решењем Националне службе за запошљавање, Филијале Нови Сад од 11.06.2014. године и утврдио да је тужиоцу радни однос престао 05.09.2014. године, односно даном достављања правноснажног решења о утврђивању губитка радне способности запосленог послодавцу, које решење је тужилац примио 17.10.2014. године.

Пре него што је поднео захтев Националној служби, тужилац је Републичком фонду пензијског и инвалидског осигурања, Покрајинском фонду, Филијали Нови Сад 03.03.2014. године поднео захтев за покретање поступка за остваривање права на инвалидску пензију, који је донео решење 18.06.2014. године којим је одбио захтев тужиоца за остваривање права на инвалидску пензију, са образложењем да је у првостепеном поступку првостепени орган вештачењем утврдио да не постоји потпуни губитак радне способности код тужиоца. Наведено решење засновано је на налазу органа за вештачење од 22.05.2014. године, којим је утврђено да код тужиоца не постоји потпуни губитак радне способности. Тужилац је против овог решења изјавио жалбу, која је решењем од 09.02.2015. године одбијена, а које решење је пресудом Управног суда У 4742/15 од 03.03.2017. године поништио, да би у поновљеном поступку донето ново решење којим је жалба тужиоца одбијена, са образложењем да на дан прегледа не постоји потпуни губитак радне способности.

Из налаза и мишљења судског вештака за област медицине рада, утврђено је да тужилац има здравствених потешкоћа, због којих му је умањена радна способност, да код тужиоца није дошло до потпуног губитка радне способности и да тужилац може да обавља послове ... уз одређена ограничења, како не би дошло до даљег погоршања његовог здравља. Из налаза и мишљења судског вештака финансијске струке утврђена је висина материјалне штете.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио захтеве тужиоца, јер је утврдио да су спорни Анекс 4 уговора о раду и спорна решења туженог незаконита.

По оцени Врховног касационог суда правилном применом материјалног права правилно је одлучио другостепени суд када је преиначио првостепену пресуду и одбио, као неосноване захтеве тужиоца.

Чланом 171. ставом 1. тачком 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/14), прописано је да послодавац може запосленом да понуди измену уговорених услова рада (у даљем тексту: Анекс уговора о раду) ради премештаја на други одговарајући посао, због потреба процеса и организације рада. Истим законом, чланом 176. ставом 1. тачком 1. прописано је да запосленом престаје радни однос независно од његове воље и воље послодавца ако је на начин прописан законом утврђено да је код запосленог дошло до губитка радне способности – даном достављања правноснажног решења о утврђивању губитка радне способности.

Чланом 1. Закона о професионалној рехабилитацији и запошљавању особа са инвалидитетом („Службени гласник РС“, бр.36/09, 32/13), прописано је да се овим законом уређују: подстицај за запошљавање ради стварања услова за равноправно укључивање особа са инвалидитетом на тржиште рада; процена радне способности;

професионална рехабилитација; обавеза запошљавања особа са инвалидитетом; услови за оснивање и обављање делатности предузећа за професионалну рехабилитацију запошљавања особа са инвалидитетом и других посебних облика запошљавања и радног ангажовања особе са инвалидитетом; друга питања од значаја за професионалну рехабилитацију и запошљавање особа са инвалидитетом. Чланом 8. ставом 1. истог закона прописано је да процена радне способности и могућности запослења или одржања запослења обухвата медицинске, социјалне и друге критеријуме којима се утврђују могућности и способности особе са инвалидитетом неопходне за укључивање на тржиште рада и обављање конкретних послова самостално или уз службу подршке, употребу техничких помагала, односно могућности запошљавања под општим или под посебним условима, ставом 2. истог члана, да особи са инвалидитетом којој није процењена радна способност иста се, у циљу утврђивања могућности запослења или одржања запослења, процењује у складу са овим законом. Чланом 9. ставом 1. истог закона прописано је да захтев за процену радне способности подноси се организацији надлежној за послове запошљавања, ставом 2. да изузетно, захтев за процену радне способности подноси се организацији надлежној за послове пензијског и инвалидског осигурања – уз захтев за остваривање права на инвалидску пензију, ставом 3. да налаз, мишљење и оцену у погледу радне способности и могућности запослења или одржања запослења даје орган вештачења организације надлежне за послове пензијског и инвалидског осигурања, ставом 4. да решење о процењеној радној способности и могућности запослења или одржања запослења доноси организација надлежна за послове запошљавања, као поверени посао, на основу налаза, мишљења и оцене органа вештачења из става 3. овог члана.

Чланом 21. Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, бр. 34/03, 64/04, 84/04, 85/05, 101/05, 63/06, 5/09, 107/09, 101/10) прописано је да инвалидност постоји кад код осигураника настане потпуни губитак радне способности, односно кад код професионалног војног лица настане потпуни губитак способности за професионалну војну службу и кад код полицијског службеника настане потпуни губитак радне способности за професионално вршење полицијских послова, због промена у здравственом стању проузрокованих повредом на раду, професионалном болешћу, повредом ван рада или болешћу, које се не могу отклонити лечењем или медицинском рехабилитацијом. Чланом 25. ставом 1. истог закона прописано је да осигураник код кога настане потпуни губитак радне способности, стиче право на инвалидску пензију: 1) ако је инвалидност проузрокована повредом на раду или професионалном болешћу; 2) ако је инвалидност проузрокована повредом ван рада или болешћу – под условом да је губитак радне способности настао пре навршења година живота прописаних за стицање права на старосну пензију утврђених у члану 19. тачка 1) овог закона и да има навршених пет година стажа осигурања. Чланом 82. прописано је да права из пензијског и инвалидског осигурања остварују се код фонда, док је чланом 93. ставом 1. прописано да када је за решавање о праву из пензијског и инвалидског осигурања потребно утврђивање постојања инвалидности, телесног оштећења, потребе за помоћи и негом другог лица узрока инвалидности и телесног оштећења, потпуне неспособности за рад и неспособности за самосталан живот и рад, фонд решењем утврђује те чињенице на основу налаза, мишљења и оцене органа вештачења чије се образовање и начин рада уређује општим актом фонда.

Правилником о ближег начину, трошковима и критеријумима за процену радне способности могућности запослења или одржања запослења особа са инвалидитетом („Службени гласник РС“, бр.36/10, 97/13), чланом 1. прописано је да се овим

правилником уређују ближи начин, трошкови и критеријуми за процену радне способности и могућности запослења или одржање запослења особа са инвалидитетом. Чланом 3. ставом 1. истог правилника прописано је да захтев за процену радне способности, могућности запослења или одржање запослења подноси се надлежној организационој јединици Националне службе за запошљавање (у даљем тексту: Национална служба) према пребивалишту лица које подноси захтев, ставом 4. да изузетно захтев за процену радне способности и могућности запослења или одржања запослења подноси лице уз захтев за остваривање права на инвалидску пензију надлежној филијали Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање (у даљем тексту: Републички фонд), у складу са одредбама статута Републичког фонда, а ставом 5. да уколико лице из става 4. овог члана не оствари права у складу са прописима из пензијског и инвалидског осигурања захтев са пратећом документацијом се разматра као захтев поднет у складу са ставом 1. овог члана.

Када се има у виду напред цитирана одредба Закона о раду и утврђено чињенично стање, правилно је одлучио другостепени суд када је одбио, као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се поништи, као незаконит, Анекс 4 Уговора о раду од 06.02.2014. године о премештају тужиоца на послове ..., јер је правилно закључио да је спорним Анексом уговора о раду тужилац распоређен само на друге одговарајуће послове, предвиђене важећим актом о унутрашњој организацији и систематизацији, а не и у друго место рада, и да са тих разлога нема места поништају спорног анекса, применом члана 171. став 1. и 2. Закона о раду.

Правилна је и одлука другостепеног суда којом је одбијен, као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се поништи одлука директора туженог од 04.03.2014. године, којом је тужиоцу умањена за 10% основна зарада за фебруар 2014. године, будући да је иста донета у складу са чланом 23. Правилника о раду туженог. Наиме, код утврђеног да је тужилац у фебруару 2014. године од непосредног руководиоца добио радни задатак да сачини спецификацију опреме за ремонт две бушотине, да је тужилац, пре одласка на боловање, непосредном руководиоцу доставио у фотокопији две стране извештаја са скицом бушотине после последњег ремонта и да је непосредни руководиоца 03.03.2014. године, директору туженог поднео предлог да се тужиоцу за месец фебруар 2014. године умањи зарада за 10 %, због оствареног мањег учинка од стандардног и оствареног личног резултата, који предлог је директор туженог прихватио и донео спорну одлуку, то је правилан закључак другостепеног суда да се нису испунили услови за поништај те одлуке, будући да је иста донета у складу са чланом 23. Правилника о раду туженог, према коме тужени основну зарату може умањити до 10% на основу оствареног учинка и оцене резултата запосленог, са којих разлога су неосновани наводи ревизије тужиоца.

По оцени Врховног касационог суда правилно је одлучио другостепени суд када је одбио, као неоснован и захтев тужиоца којим је тражио да се поништи, као незаконито решење директора туженог од 16.10.2014. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду од 28.04.2010. године и престао радни однос због губитка радне способности са даном престанка радног односа тј. 05.09.2014. године, јер је утврдио да је наведено решење законито и да нема места његовом поништају, применом члана 176. став 1. Закона о раду и члана 9. Закона о професионалној рехабилитацији и запошљавању особа са инвалидитетом.

Према напред цитираним одредбама Закона о професионалној рехабилитацији и запошљавању особа са инвалидитетом, Закона о пензијском и инвалидском осигурању и Правилника о ближем начину, трошковима и критеријумима за процену радне способности и могућности запослења или одржања запослења особа са инвалидитетом, захтев за процену радне способности и одржања запослења подноси се надлежној организационој јединици Националне службе, а изузетно захтев за процену радне способности и одржања запослења може се поднети уз захтев за остваривање права на инвалидску пензију надлежној филијали Републичког фонда. Код утврђеног да је тужилац захтев за процену радне способности и одржања запослења поднео надлежној Националној служби 14.03.2014. године, да је Национална служба за запошљавање, Филијала Нови Сад 11.06.2014. године донела решење да је тужиоцу на основу налаза, мишљења и оцене радне способности и могућности запослења или одржања запослења од 09.06.2014. године утврђен трећи степен тешкоћа и препрека у раду, односно да су тешкоће и препреке потпуно вишеструке, односно да је радни учинак мањи од 1/3 радног учинка запосленог на уобичајеном радном месту, без обзира на занимање или послове и да тужилац има статус особе са инвалидитетом, која се не може запослити или одржати запослење ни под општим, ни под посебним условима, да против наведеног решења тужилац није изјавио жалбу и да је исто постало правноснажно 03.07.2014. године, о чему је обавештен тужени, да је тужени након пријема наведеног решења тужиоцу и синдикату доставио упозорење о постојању разлога за престанак радног односа тужиоца и да је 16.10.2014. године донео решење о престанку радног односа тужиоцу због губитка радне способности, јер је иста утврђена правноснажним решењем Националне службе за запошљавање, Филијале Нови Сад од 11.06.2014. године и утврдио да је тужиоцу радни однос престао 05.09.2014. године, односно даном достављања правноснажног решења о утврђивању губитка радне способности запосленог послодавцу, које решење је тужилац примио 17.10.2014. године, то је правилан закључак другостепеног суда да је спорно решење туженог од 16.10.2014. године законито и да је донето у складу са чланом 176. ставом 1. тачком 1. Закона о раду. Према овом члану запосленом престаје радни однос независно од његове воље и воље послодавца, по сили закона, чим наступи чињеница за коју закон везује престанак права, обавеза и одговорности запосленог и послодавца, па како је код тужиоца дошло до губитка радне способности, која је утврђена од стране законом прописане надлежне Националне службе, то је наступањем ове чињенице радни однос тужиоцу престао по сили закона, са којих разлога спорно решење нема конститутивно, већ деклараторно дејство и њиме се само констатује да је до престанка радног односа дошло по самом закону, па су стога неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Супротно наводима ревизије, правилно је другостепени суд ценио чињеницу да је тужилац захтев за процену радне способности и одржања запослења уз захтев за остваривање права на инвалидску пензију поднео надлежном Републичком фонду 03.03.2014. године, а захтев за процену радне способности и одржања запослења надлежној Националној служби 14.03.2014. године и да се њихове одлуке разликују, и стим у вези правилно сматрао да је у тој ситуацији меродавна одлука надлежне Националне службе, с обзиром да је законом прописано да се захтев за процену радне способности и одржања запослења подноси надлежној организационој јединици Националне службе, која је своју одлуку доставила туженом и који је у складу са том одлуком и Законом о раду једино имао могућност да тужиоцу откаже уговор о раду, по сили закона. С тим у вези је без утицаја да је тужилац прво поднео захтев за остваривање права на инвалидску пензију организацији надлежној за послове

пензијског и инвалидског осигурања и да је тај поступак окончан тако што је тужилац одбијен са захтевом за остваривање права на инвалидску пензију, јер је, како је то напред наведено, меродавна одлука надлежне Националне службе, па су стога неосновани наводи ревизије да је меродавна одлука надлежног Републичког фонда. Осим тога, тужилац је сам тражио процену своје радне способности и на решење којим је утврђен губитак његове радне способности и статус особе са инвалидитетом није изјавио жалбу.

Такође, правилно је другостепени сматрао да првостепени суд није требао да се упушта у утврђивање радне способности тужиоца, јер је за процену радне способности запосленог Законом о професионалној рехабилитацији и запошљавању особа са инвалидитетом и Правилником о ближем начину, трошковима и критеријумима за процену радне способности и могућности запослења или одржања запослења особа са инвалидитетом предвиђено да процену радне способности запосленог утврђује Национална служба за запошљавање, која је у овом случају, решењем, које је правноснажно и које је донето знатно пре решења надлежног Републичког фонда, утврдила да тужилац има статус особе са инвалидитетом која се не може запослити, ни под општим, ни под посебним условима.

С обзиром да је одбијен захтев тужиоца за поништај решења туженог, то је правилна одлука којом је одбијен захтев тужиоца да се врати на рад на одговарајуће послове у складу са стручном спремом и радним искуством у одговарајуће место рада, захтев тужиоца да му тужени накнади материјалну штету у виду изгубљене зараде, за период од 05.09.2014. године до 15.07.2017. године, захтев тужиоца да му тужени накнади материјалну штету у виду изгубљене увећане зараде по основу временаведеног на раду (минули рад) за период од 05.09.2014. године до 15.07.2017. године и захтев тужиоца да га тужени пријави на обавезно социјално осигурање, достави доказе о пријави за тужиоца, уплати надлежним фондовима и пореској управи порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање за период од 05.09.2014. године до 30.09.2014. године, обрачунате на основицу нето износа изгубљене нето зараде и изгубљене увећане зараде по основу временаведеног на раду.

Са напред наведених разлога, на основу члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одбијен је, као неоснован захтев туженог за трошкове одговора на ревизију, с обзиром да исти нису били нужни и неопходни, са којих разлога је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић